

Lý Lạc Long

Gửi Em Từ Một Góc Trời Xa



Như Khói Như Sương

Buổi sáng cuối tuần, ngồi nhìn từng giọt cà phê phin rơi chậm vào ly, suy nghĩ vẩn vơ về sự ngán ngủi, mong manh như sương khói của một đời người. Anh chợt nghĩ đến đời sống của bản thân mình, sẽ từ già trạm tạm trú trần gian này lúc nào và sẽ đi về đâu? Thiên đàng hay địa ngục, nếu có, và sẽ tiếp tục làm gì ở đó? Toàn những câu hỏi mà có lẽ không ai có đủ thẩm quyền để có thể giải thích một cách rõ ràng được cả. Theo hầu hết các tôn giáo, thì thiên đàng dành người “tốt” và địa ngục thì cho kẻ “xấu”, nhưng ngay cả quan niệm về “xấu” và “tốt”, tự nó cũng đã thay đổi theo từng xã hội, từng phong tục tập quán, từng thời điểm. Hình như, trên đời này mọi việc đều tương đối, không có gì là tuyệt đối cả, ngay cả đúng và sai, cái đúng nơi này có thể là sai nơi khác, và cái đúng ở thời điểm hôm nay có thể bị chứng minh là sai trong tương lai. Nếu ai hỏi anh sẽ chọn thiên đàng hay địa ngục khi chết. Nếu anh được chọn lựa, thì có lẽ câu trả lời của anh hiện giờ sẽ là: Anh chọn nơi nào có bạn bè của anh. Em, theo như định nghĩa của “bạn”, thì em cũng là một người bạn của anh.

Anh chợt nhận ra một điều này hơi lạ, là anh đang suy nghĩ vẩn vơ, nhưng sao vẫn có em trong đó? Đường như dạo này, bằng những con đường không tên, bất định hướng, ngắn hay dài, vô tình hay cố ý, em cũng đến và ngang nhiên chiếm ngự một phần những dòng tư tưởng và suy nghĩ của

anh, như một người có rất đầy đủ thẩm quyền. Nhiều lúc anh có cảm giác như là em đang quanh quẩn bên cạnh và rất gần gũi, dù là mình đang cách núi, ngăn sông. Em như ẩn hiện ở giữa vùng ranh giới của thực chân và hư ảo. Với sự giúp sức của em, anh đã và đang dệt ra những giấc mơ để trang điểm cho đời sống hiện tại, làm hành trang trên đường về tương lai. Ngày mai, ai biết được sẽ ra sao? Nhưng những ngày vừa qua là những ngày rất vui vẻ trong cuộc sống của anh. Xin cảm ơn em!

Vui Buồn Nhân Thế

Dường như đã lâu lắm rồi, anh đã không nằm gác tay lên trán nhìn trần nhà, không hề để ý đến cái bóng đơn lẻ của mình phản chiếu trên tường mỗi đêm, méo mó và thảm nảo như đang bị hành hạ vì nhớ nhung và cô đơn. Sự thản nhiên với ngoại cảnh, quên lãng quá khứ, thờ ơ với hiện tại lẫn tương lai đã thay bằng những cảm giác mà có lẽ khi đang yêu người, yêu đời, mới cảm nhận được. Cuộc sống nơi xứ người, trôi qua lặng lẽ, tẻ nhạt. Anh đã không để ý lắm đến sự tươi mát, xinh đẹp của mùa xuân, phong cảnh thơ mộng, mênh mông sương khói của mùa thu. Chỉ cái nóng của mùa hè nhắc anh phải mở máy lạnh, cái lạnh của mùa đông nhắc anh phải xem nhiệt độ của lò sưởi và mặc đủ đồ ấm khi ra ngoài.

Thời gian, thoáng qua mau như một giấc mơ và những ngăn cửa của các khung ký ức đã lần lượt đóng kín một cách vô thức hay hữu tình. Bao nhiêu ước vọng của tuổi hoa niên, những nỗi niềm thầm kín, riêng tư, những hứa hẹn, thề nguyện với chân tình ngày xưa dường như đã ngoài khả năng thực tế, đang từng bước vượt khỏi tầm tay và xa dần. Quê hương mờ mịt xa. Bạn bè ngày xưa phiêu bạt, đưa chân trời, đưa góc biển. Cuộc sống tha hương, xuôi ngược khắp nẻo đường. Tri kỷ, tri âm, người quen biết, gặp gỡ, chung một đoạn đường, rồi cũng rẽ hướng, chia tay. Mỗi người trôi theo một dòng đời riêng của mình. Người đến rồi người đi qua cuộc đời. Ai sẽ là người ở lại?

Anh chợt nghĩ đến em và anh, đến tình yêu của mình trong tương lai, đến việc hợp để rồi tan, sớm hay muộn, gần như là một quy luật của đời sống

trần thế. Hy vọng, là em và anh sẽ đi chung một ngã đường trong cuộc sống nhân thế và chia tay theo định luật tự nhiên "sinh tử" của tạo hóa. Đời người ngắn ngủi và mong manh như khói như sương. Càng nghĩ xa xôi, càng thấy mình nhỏ bé và bất lực, quá nhiều việc ngoài tầm tay, lại càng bị quan hơn. Do nợ duyên và định mệnh đưa đường, mình gặp gỡ và yêu thương nhau. Anh đã nhủ lòng là sẽ sống với hiện tại. Yêu thương em với tất cả tình yêu anh đang có trong huyết quản, làm hết những việc anh có thể làm. Với anh, dù tương lai là thành công hay thất bại, tốt hay xấu, anh cũng sẽ hoan hỉ đón nhận. Điều chắc chắn, là anh sẽ không bao giờ phải hối hận, ăn năn, nuối tiếc vì anh đã yêu, đã sống, và đã làm hết khả năng của mình. Dù biết đời người như khói sương, đời sống vốn vô thường, hôm nay có và ngày mai không. Lòng anh hiện giờ rất thanh thản và yên bình để yêu em, yêu người và yêu đời.

Ước Mơ

Những buổi chiều buồn lang thang dọc bờ hồ, tiếng ca của em hình như đang hòa quyện với tiếng sóng vỗ bờ, với tiếng gió vi vu, văng vẳng bên tai. Nhớ ơi là nhớ! Những nụ hôn vô hình, những vòng tay ôm chân không, những yêu thương, luyện ái, mặn nồng gửi trao mà dư hương như luôn luôn quanh quẩn, ẩn hiện trong mùi thơm của tách cà phê buổi sáng, trong mùi cháy thơm nồng của củi thông trong lò sưởi đêm đông. Như mưa xuân, nắng hạ, gió thu, tuyết đông là của đất trời. Với anh, dường như em là tất cả, là tình nhân để anh yêu thương và được yêu thương, là cái bóng và cảm xúc để anh thơ thẩn, sắp vần, ráp chữ, dệt mộng xây mơ, xẻ chia nỗi niềm tâm sự, là hy vọng và tương lai để anh thấy cuộc đời đáng yêu và đáng sống hơn.

Con đường tình yêu, anh có thể xem mình như là một trong những người may mắn, đã tìm được nửa phần đi lạc của mình. Với em, anh có cảm giác là như vậy. Trong thực tế của cuộc sống, có rất nhiều người đi suốt cuộc đời vẫn tìm không gặp nửa phần đi lạc của họ. Có thể họ cũng có bạn đường, hoặc đang sống dưới mái ấm gia đình, nhưng đồng sàng dị mộng.

Sự kết hợp của họ không phải là do tình yêu mà có thể là do những nhu cầu thiết thực của đời sống, của xã hội ... v.v đòi hỏi . Như tâm sự của TTKH:

"Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời .

Ái ân lạt lẽo của chồng tôi"

Hay như của Phan Thị Thanh Nhàn:

"Người tôi yêu đã đi xa

Người yêu tôi ở lại nhà. Buồn không!"

Yêu người và được yêu đã là một sự may mắn thì được sống chung với người mình yêu mến phải là một hạnh phúc tuyệt vời . Anh hy vọng là con đường tình yêu sẽ dẫn mình đến một cuộc sống hạnh phúc bên nhau. Với anh, chắc cuộc sống sẽ vô nghĩa, mất hẳn lạc thú nếu đời sống tương lai thiếu vắng hình bóng của em. Từ sâu thẳm trong lòng, anh thương mến em như chưa từng biết thương, thực sự muốn chia xẻ với em mọi buồn vui của cuộc sống, với tấm lòng và khả năng của anh. Đừng hỏi anh tại sao, vì anh không thể nào giải thích rõ ràng, rành mạch và hợp lý lẽ bằng ngôn ngữ bình thường được đâu. Hãy nhìn vào mắt anh, và lắng nghe nhịp đập của trái tim, em sẽ hiểu.

Bên này mùa Xuân cũng đã về, sân cỏ trước nhà đã xanh tươi, cây cũng bắt đầu nảy mầm kết nụ. Buổi sáng, đã có tiếng chim hót ríu rít, líu lo đón chào bình minh, những đàn chim về phương nam trốn cái lạnh khắc nghiệt của phương bắc hình như cũng đã trở về. Sáng này anh pha hai ly cà phê, và đã uống dùm em một ly đó. Ước chi, mỗi buổi sáng có thêm nụ hôn của em đi kèm, thì cà phê chắc sẽ thơm ngon hơn và ngày sẽ tràn đầy nắng ấm và vui vẻ với anh, dù cho ngoài trời có đang mưa hay nắng .

Chúc em mọi việc vui vẻ và như ý. Hẹn thư sau .

Anh.